

## عنوان مقاله:

استعاره در اشعار عرفانی ابن الکیزانی

## محل انتشار:

سومین همایش متن پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا) (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

## نویسنده:

امید ایزانلو - استادیار زبان و ادبیات عربی. دانشگاه کوثر بجنورد

## خلاصه مقاله:

ابن الکیزانی، عارف و صوفی مصری قرن پنجم هجری است. او به عنوان فقیه و عارف بر شعر نیز دستی داشته که یا در وعظ و ارشاد است و یا در عشق و عرفان، اما فقط تعداد اندکی از اشعار او برجای مانده است. از آنجایی که شعر یکی از راه های بیان حقایق بیانناپذیر عرفانی است، سعی شده است در این پژوهش به روش توصیفی-تحلیلی، چگونگی بهره گیری ابن الکیزانی از استعاره در بیان حقایق عرفانی مورد بررسی قرار گیرد زیرا استعاره به واسطه ی یکی نشان دادن مشبه و مشبه به، به خوبی می تواند وظیفه تعیینیت بخشی به نامحسوسات را انجام دهد. ابن الکیزانی استعاره را معیاری قرار میدهد تا از عشق سخن به میان آورد. عشقی که از زمین، دوری و هجران و رنج های مادی آغاز می شود تا به عشق الهی و حقیقی می رسد. عشق از مهمترین عناصر و عالی ترین مقامات عرفان بوده و بر دو نوع است؛ حقیقی و مجازی. غزل عاشقانه که در عشق الهی سروده می شود در ابتدا به صورت عشق بشری و سخن از اوصاف و اخلاقیات انسانی بوده که دارای نوعی عواطف روحانی است، سپس تطور می یابد تا به آخرین درجه عشق که همان عشق الهی است می رسد. استعاره صنعتی است برای بیان تطور این عشق است از فرش تا عرش.

## کلمات کلیدی:

ابن الکیزانی، عشق، عرفان، استعاره

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/639594>

